

HÁY JÁNOS

a tavibéka

itt csónakázott előttünk
de nem hittük hogy vége
a tavon bimbókat nevelt
fekete sapkájában egy béka

tegnap is járt itt valaki
kínai kalapján hordozta a napot
jobbra balra előre hátra nézett
s a csizmája sarat taposott

böngészni mentünk oda
a víz közelébe keresgélni
a zöld színt zavarva nevetgélni
de fekete sapkájában

még tavililiomokat nevelt
nevet és nevet
szétpattant hasát vakargatva
a tavibéka

az utazás

belédcsomagoltam magányomat
hogy együtt indulhassunk
kietlen tapétáink kertjébe

lovainkkal végigvágózunk
a merev törvények között
hogy végre odaérjünk
ahol hazánk terül el

íme itt van mutatom
előretartott kézzel
íme ez a föld itt a hazánk
ez a falraömlött víz
íme itt őrzik gyufás
dobozba zárva könnyeinket
íme itt a hazánk
falon pihenő nedvesség
lassan száradó határokkal

megérkeztünk édesem
egymáshakéntélve várjuk
hogy lovainkat elkobozzák
hogy megfosztva a menekülés
utolsó lehetőségétől
örökre itt maradjunk
a napon száradó tapéták
mezején /...../

amint

amint kiesett a szó
megnövekedett a szünet
arcod felém fordult
-ugye már itt a hideg
s fázni fognak kezeink
a zöld fűről eltűnik
a nyár-
-oly rövid most a tél-
mosolygok rád
-hisz már október
és még mindig
süt a drága nap
könnyű pulóvert hordunk-